

Arrest

nr. 326 276 van 7 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SWERTS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen samen met haar minderjarige dochter België binnen op 20 juli 2024 en verzoekt op 25 juli 2024 om internationale bescherming. Op 9 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische etnie. U groeide op in een weeshuis. Van uw 8 tot uw 12 jaar verbleef u bij een tante. Hierna ging u in Tbilisi samenwonen met uw broers en zussen. Toen u 16 jaar was werd u ontvoerd door S. die u dwong met hem samen te leven in Tianeti. In 2008 kreeg u een dochter met hem. S. was verslaafd aan drank en drugs. Vanaf uw 19 jaar begon hij u te mishandelen. In 2016 werd u zwaar door hem in elkaar geslagen. U belde uw zus die u meenam naar Tbilisi en er een huis huurde voor u. U vond werk in een winkel. S. bleef u echter lastigvallen en bedreigen. In 2021 drong hij uw huis binnen en sloeg u in elkaar. Uw dochter belde de politie maar u kon bij hun aankomst geen verklaringen afleggen en diende gehospitaliseerd te worden. Uw zus wierf een advocaat voor u aan. Eens terug thuis kon u verklaringen afleggen aan de politie en S. kreeg een contactverbod van één jaar opgelegd. Uw advocaat regelde toen ook dat S. geen ouderlijke rechten meer had op uw dochter. In 2019 had u tijdens de presidentsverkiezingen opgetreden als waarnemer voor de UNM. Toen u uw problemen met S. aanklaagde werd u het statuut van alleenstaande moeder niet toegekend, u denkt dat dit was omdat u deze oppositiepartij steunde. Eind 2022 werd u opnieuw aangevallen en verkracht door S. U werd opgenomen in het hospitaal en diende een operatie aan de eierstokken te ondergaan. U was zo beschaamd dat u dit incident nergens heeft aangegeven of aangeklaagd. U wou ook niet dat uw dochter hiervan weet zou hebben. U wou dat uw dochter geen bijkomende zorgen zou krijgen want S. zette haar ook onder druk en dreigde dat hij u zou vermoorden. U bleef hierna verbale bedreigingen ontvangen van S. en hij achtervolgde u ook. In januari 2024 ging u hiervoor naar de politie. De politie stelde dat ze pas konden optreden als hij u iets zou aandoen. Ze stelden ook dat u geen bewijzen had en geloofden u niet. Op 19/07/2024 verliet u samen met uw dochter Georgië en kwamen jullie naar België waar u op 25/07/2024 uw verzoek om internationale bescherming indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: Uw paspoort en deze van uw dochter, uw identiteitskaart, een contactverbod opgesteld door de politie, een attest van naamsverandering, een document van justitie m.b.t. de ontzetting van S. uit zijn ouderlijke rechten, en een brief van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u ontvoerd, mishandeld, belaagd en verkracht werd door S., de man die u dwong met hem samen te leven en met wie u een dochter heeft.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.*

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig

ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Uit uw verklaringen blijkt dat (CGVS p. 8-9) nadat S. u in 2021 had aangevallen de politie afkwam en u later verklaringen aan hen aflegde waarna u met hulp van een advocaat een contactverbod van één jaar voor S. verkreeg en hij zijn ouderlijke rechten op uw dochter verloor (zie ook de door u voorgelegde documenten hieromtrent). Indien u S. u in die periode zou hebben lastiggevallen, ging de politie hem arresteren. Hij had ook het recht niet om Georgië te verlaten en hij diende zich elke week op het politiekantoor ter controle aan te bieden. Hieruit blijkt aldus dat de Georgische autoriteiten toen u een beroep op hen deed bereid waren om u hulp en bescherming te verlenen t.a.v. S.

Wat betreft de problemen die u hiervoor met S. kende (ontvoering, mishandeling, bedreiging, belaging) heeft u nooit een beroep gedaan op de bevoegde Georgische instanties (CGVS p. 8). De redenen die u hiervoor geeft, m.n. dat u alleen was en op niemand kon rekenen behalve uw zus maar zij u niet met alles kon helpen, dat in de regio waar u toen woonde het helaas heel normaal was dat mannen gewelddadig waren tegen hun vrouwen, en dat indien u zou weggaan u op straat zou belanden met uw kind, kunnen niet worden aanvaard. Immers, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Dit is evenzo van toepassing voor het incident van eind 2022 toen u opnieuw werd aangevallen en verkracht door S., hetgeen u evenmin heeft aangeklaagd bij de bevoegde autoriteiten omdat u schaamte had en uw dochter geen bijkomende zorgen zou krijgen (CGVS p. 6). Hiermee toont u echter niet aan dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden tegen S. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.

U bleef hierna verbale bedreigingen ontvangen van S. en hij achtervolgde u ook. In januari 2024 ging u hiervoor naar de politie. De politie stelde dat ze pas konden optreden als hij u iets zou aandoen. Ze stelden ook dat u geen bewijzen had en geloofden u niet (CGVS p. 10-11). Er moet vastgesteld worden dat u van uw klacht geen objectief bewijs kan voorleggen. Ook is het weinig aannemelijk dat de politie u niet zou geloofd hebben gelet op uw voorgeschiedenis, m.n. dat ze op de hoogte waren dat u reeds eerder door S. was aangevallen waarna er politionele en justitiële maatregelen tegen hem waren genomen. U stelt voorts dat uw dochter en kennissen ook bedreigingen gericht aan u kregen van S. Het is weinig plausibel dat indien de politie meerdere getuigenissen zou krijgen over de verbale bedreigingen die S. aan uw adres richtte, niet zou opgetreden hebben. Ook moet vastgesteld worden dat u in de periode voor uw vertrek op 19/07/2024 slechts éénmaal heeft geprobeerd de problemen die u toen kende met S. aan te klagen bij de bevoegde diensten, u geloofde de politie hierna niet meer. Daargelaten de geloofwaardigheid ervan, kan uit het gegeven dat u met uw éénmalige klacht geen gehoor vond bij de politie, ook niet zonder meer besloten worden tot een

algemeen gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt dat iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, de mogelijkheid heeft om zich in Georgië tot de rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op de dienst Legal Aid Service voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank, en daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Uit uw verklaringen blijkt echter (CGVS p. 11-12) dat u zich helemaal niet heeft geïnformeerd wat u kon doen toen de politie uw éénmalige klacht niet behandelde noch of er in Georgië buiten de politie andere overheidsinstanties zijn of organisaties los van de overheid die u hadden kunnen hulp bieden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van u verwacht worden dat u alle redelijke en realistische van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, wat in casu niet het geval was.

U haalt verder aan (CGVS p. 11-13) dat toen u uw problemen met S. aanklaagde, u het statuut van alleenstaande moeder niet werd toegekend en bepaalde sociale hulp werd ontzegd, u denkt dat dit was omdat u 2019 tijdens de presidentsverkiezingen had opgetreden als waarnemer voor de UNM en dat u deze oppositiepartij steunde, hetgeen echter een loutere veronderstelling is want niemand heeft blijkens uw verklaringen ooit enige allusie hierop gemaakt. Uit uw verklaringen komt echter vooral naar voor dat toen de toepasselijke wetgeving werd toegepast en er geen sprake is van een andere behandeling omwille van uw politieke voorkeur. U stelt immers dat u geen sociale hulp kreeg na een controle door de bevoegde dienst omdat u te hoog scoorde op een lijst ter beoordeling van de omstandigheden waarin u woonde door de financiële steun van uw zus die u kreeg. Voorts werd u medegedeeld dat u het statuut van alleenstaande moeder via uw advocaat diende te regelen maar u niet langer beroep kon doen op die advocaat omdat uw zus hem niet langer kon betalen. Zoals hierboven werd aangetoond zijn er instanties die voorzien in gratis bijstand, u deed zelf voor u de advocaat die uw zus betaalde werd toegekend beroep op een pro-deo advocaat (CGVS p. 9), zodat dit geen onoverkomelijk probleem kan zijn. Overigens kan getwijfeld worden aan uw beweerde politieke activiteiten. U stelde immers, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, verkeerdelijk dat deze presidentsverkiezingen plaatsvonden in 2019 en dat Nika Melia toen de presidentskandidaat voor de UNM was.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat u niet aannemelijk maakt dat uw nationale autoriteiten u geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden, en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten (uw paspoort en deze van uw dochter, uw identiteitskaart, het contactverbod, het attest van naamsverandering, het document m.b.t. de ontzetting van S. uit zijn ouderlijke rechten, de brief van uw dochter) bevatten informatie die niet wordt betwist maar kunnen deze vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: het IVBPR), van de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en de situering van het toepasselijk wettelijk kader gaat verzoekster in op de vervolgingsdaden. Zij haalt aan dat de ernst van de realiteit waarin zij leefde blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en waaruit zij passages citeert. Zij werpt op dat samenvattend gesteld kan worden dat zij werd ontvoerd, geïsoleerd en jarenlang zowel fysiek als psychisch mishandeld door haar ex-partner. Zij bevond zich in een uitzichtloze situatie, gezien de economische en sociale afhankelijkheid van haar ex-partner, de vader van haar dochter. Zij werd meermaals in het ziekenhuis opgenomen en uit haar verklaringen, die niet betwist worden, blijkt luidens het verzoekschrift dat haar ex-partner haar nog steeds viseert. Verzoekster is bijgevolg van mening dat haar bij terugkeer naar Georgië hetzelfde lot te wachten staat en stipt aan dat de verwerende partij de vervolgingsfeiten alsook een toekomstige vervolging niet betwist.

Vervolgens gaat verzoekster in op het gebrek aan overheidsbescherming. Zij hekelt dat de verwerende partij nalaat in haar beoordeling rekening te houden met haar persoonlijke omstandigheden, de realiteit van huiselijk geweld en haar verklaringen.

In eerste instantie gaat verzoekster in op haar kwetsbaar profiel, door haar gebrek aan ondersteunend netwerk, opleiding en psychische toestand. Het niet-betwiste gender gerelateerd geweld heeft een grote impact op haar psychische toestand en het is voor haar moeilijk om te praten over wat ze heeft meegemaakt. Zij haalt aan dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud trilde, zeer emotioneel was, huilde en dat zij kalmeermiddelen dient te nemen. Omwille van haar opvangsituatie heeft zij in België nog geen psychologische begeleiding kunnen genieten. Verder haalt zij aan dat zij een zeer beperkt ondersteunend netwerk heeft en dat haar gebrek aan netwerk, handvaten en psychische toestand een ernstige drempel vormen om hulp te zoeken. Zij werpt op dat de verwerende partij nalaat rekening te houden met haar kwetsbaar profiel, zowel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen als bij haar mogelijkheid om zich tot haar nationale autoriteiten te richten.

In tweede instantie haalt verzoekster aan dat het indienen van een klacht geen noodzakelijke voorwaarde is om de effectiviteit van nationale bescherming te toetsen. Zij steunt zich hiervoor op de *“Praktijkgids Gendergerelateerde Procedures om Internationale bescherming”* van de UGent uit 2023, waaruit zij citeert en die volgens haar stelt dat de effectiviteit van overheidsbescherming onderzocht dient te worden door te onderzoeken of de mogelijkheden tot bescherming in de praktijk redelijk en toegankelijk zijn en niet of een verzoeker deze in het verleden heeft uitgeput. Zo bestaan er verschillende drempels om een klacht in te dienen, die eigen zijn aan huiselijk geweld, zoals haar kwetsbaarheid en gebrek aan netwerk maar ook het gebrek aan geloof in effectieve bescherming. Verzoekster wenst te benadrukken dat ook volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een verzuim om een klacht in te dienen of het intrekken van een klacht de autoriteiten er niet van moet weerhouden om een onderzoek te starten of verder te zetten. Verzoekster besluit dat de effectiviteit van de bescherming door de Georgische autoriteiten onderzocht dient te worden los van het feit of zij in het verleden alle rechtsmiddelen heeft uitgeput.

In derde instantie gaat verzoekster in op de risicoverhogende omstandigheden voor een gebrek aan bescherming. Zij wijst vooreerst op de connecties van haar ex-partner bij de Georgische overheid en het risico op corruptie die nog steeds wijdverspreid is, zoals blijkt uit de COI Focus *“Georgië Algemene situatie”* van 16 januari 2023. Verder bevestigt ook de algemene en politieke situatie in haar land van herkomst haar vrees. Zij werpt op dat op 3 oktober 2022 een actieplan werd voorgesteld voor de hervorming van het rechtswezen, maar dat hier tot op heden nog niets van in huis kwam en er sprake is van zeer weinig politieke wil om de tekortkomingen weg te werken. Zij is van mening dat, waar zij dit risico aanhaalt en dit ondersteund wordt door de beschikbare informatie, de verwerende partij dit dan ook in overweging diende te nemen, of minstens de niet-inoverwegingname moet motiveren, *quod non*. Voorts werpt verzoekster op dat zij vreest op discriminatoire wijze behandeld te worden omwille van haar politieke participatie bij de oppositiepartij UNM. Zij stelt daarbij dat de verwerende partij geen geloof hecht aan haar politieke activiteit, daar zij foutief antwoordde op bepaalde vragen maar volgens haar was er sprake van een vergissing of verwarring en werd er geen rekening gehouden met haar kwetsbare toestand tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij zij expliciet verklaarde moeilijkheden te hebben met chronologie. Voorts is zij van mening dat het onderzoek naar haar politieke activiteit uiterst beknopt is en dat haar niet de kans geboden werd om onduidelijkheden te verklaren of recht te zetten. Zij vertelde bovendien over haar activiteiten op sociale media, zonder dat hierover vragen werden gesteld of daar enig gevolg aan gegeven werd. Zij vindt dat zij het voordeel van de twijfel dient te genieten, dit in het bijzonder in het licht van de huidige politieke situatie in Georgië, die gekenmerkt wordt door polarisatie, protestacties en repressies.

Ten slotte gaat verzoekster verder in op het gebrek aan overheidsbescherming zoals die volgens haar volgt uit de beschikbare informatie. Zij ontkent niet dat er wettelijke stappen zijn genomen om de situatie van

slachtoffers van huiselijk geweld te verbeteren maar werpt op dat de implementatie in de praktijk gebrekkig is en dat er verschillende ernstige gebreken zijn die een effectieve bescherming van slachtoffers in de weg staan. Zij gaat daarbij in op de houding van de autoriteiten en het gebrek aan daadwerkelijke veroordelingen, het gebrek aan opvangmogelijkheden, de inadequate bescherming tegen herhaaldelijk gender gerelateerd geweld en een stijging van het aantal femicides. Verzoekster gaat daarbij in op objectieve informatie, rechtspraak van het EHRM alsook op haar persoonlijke ervaringen.

Verzoekster besluit dat het gebrek aan bescherming kadert binnen de beschikbare informatie en rechtspraak, die aantoont dat, specifiek in het geval van herhaaldelijk of aanhoudend huiselijk geweld, zij geen effectieve en adequate bescherming kan genieten bij terugkeer naar Georgië. Gelet op het feit dat zij ook tijdens het contactverbod, via haar dochter, belaagd werd, de vervolging zich na het contactverbod verder zette en de autoriteiten geen verdere stappen ondernamen om haar te beschermen, zelfs na het indienen van een volgende klacht, kan luidens het verzoekschrift worden gesteld dat verzoekster wel degelijk hulp zocht bij de autoriteiten en geen adequate bescherming tegen de vervolgingsdaden genoot in het verleden. Waar haar ex-partner haar nog steeds viseert, kan toepassing gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien zijn er verschillende individuele elementen vast te stellen die het gebrek aan bescherming verergeren en het risico op vervolging verhogen, zoals haar psychologische kwetsbaarheid, haar gebrek aan ondersteunend netwerk, handvaten om hulp te zoeken, het netwerk van haar ex-partner bij de politiediensten en haar politieke activiteiten tegen het huidige regime in.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het commissariaat-generaal voor nader onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van haar betoog voegt verzoekster volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- L. ROELS en L. CASTELYN, *“Praktijkgids: Gendergerelateerde Procedures om Internationale Bescherming (seksueel en gendergerelateerd geweld, seksuele oriëntatie en genderidentiteit)”*; UGent 2023 (stuk 3);
- EHRM 15 juni 2023, nr. 38650/18, Gaidukevich/Georgia (stuk 4).

2.2.2. Op 1 april 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, waarbij zij door middel van een weblink de COI Focus *“Georgië Algemene Situatie”* van 12 februari 2025 bijbrengt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste

lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Het klopt dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel was, trilde, hilde en stress had. Zij sloeg de haar geboden mogelijkheid tot extra pauze af en uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovenal dat zij ondanks haar emotionaliteit terdege in staat bleek haar relaas op uitvoerige, coherente en nauwkeurige manier te vertellen en te antwoorden op de haar gestelde vragen. Waar zij wees, dan wel wijst op haar psychologische problemen, stelt de Raad vast dat toen, en tot op heden, geen enkel attest voorligt ter staving hiervan. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoekster dat zij inmiddels één consultatie heeft gehad bij een psycholoog, maar dat zij daarvan geen attest kan voorleggen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, haar ex-partner die haar in het verleden ontvoerde, mishandelde, belaagde en verkrachtte, die haar dwong om met haar samen leven en met wie zij een dochter heeft. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

De Raad stipt vooreerst aan dat de verklaringen van verzoekster, dat zij in het verleden werd ontvoerd, fysiek en psychisch mishandeld, belaagd en verkracht door haar ex-partner die haar dwong om met hem samen te leven, met wie ze een kind heeft en van wie ze inmiddels acht jaar gescheiden is, alsook dat hij haar via derden nog steeds lijkt te viseren, op zich niet worden betwist.

De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere

door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en uit de recentste COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 1 april 2025 middels een werkende weblink wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld. In 2024 vinden net zoals voorgaande jaren opleidingen plaats voor procureurs en rechters met focus op de behandeling van zaken van huiselijk geweld. Meer dan 400 onderzoekers, openbare aanklagers en rechters hebben in 2021-2022 een opleiding gevolgd om gevallen van seksueel geweld efficiënter te onderzoeken, vervolgen en berechten.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf. De *Public Defender* noteert in het jaarrapport over 2023 dat daders van huiselijk geweld steeds vaker een elektronische armband krijgen bovenop een contactverbod. Het aantal contactverboden blijft in 2023 stabiel in vergelijking met voorgaande jaren en schommelt rond de 9.000. *GYLA* stelt in 2024 dat de procureur-generaal in de meeste strafzaken aangaande huiselijk geweld, 97 % in totaal, een verzoek indient om de beklaagde in voorlopige hechtenis te plaatsen. In een aantal situaties verkiest de rechter om een borgtocht te vragen in plaats van preventieve opsluiting.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht, op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven net zoals voorgaande jaren evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De Europese Commissie stelt in het uitbreidingsrapport van oktober 2024 vast dat er een toename is van het aantal meldingen over gender gerelateerd en huiselijk geweld, in het bijzonder over seksueel geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden, vluchtelingen, LGBTQI+-personen en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampaagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Het aantal vrouwenmoorden blijft ook hoog. Volgens de Europese Commissie is er ruimte voor verbetering wat betreft preventie en aanpak. De *Public Defender* stelt in 2023 een verbetering vast wat betreft het identificeren van het motief gender, wat geldt als een verzwarende omstandigheid, in rechtszaken aangaande vrouwenmoorden en moordpogingen op vrouwen. Toch blijft het in bepaalde situaties een uitdaging om dit correct te identificeren in de fase van het onderzoek of in de rechtbank.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogde het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling werd in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetswijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. De algemene informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen en aan tonen dat corruptie nog steeds wijdverspreid is en dat er problemen zijn in verband met de algemene juridische en politionele situatie, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023 en 12 februari 2025. De problemen op het vlak van implementatie van de ondernomen initiatieven in de praktijk, de tekortkomingen en de ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren, de beperkingen inzake bescherming tegen herhaaldelijk gender gerelateerd geweld, de problemen inzake opvangmogelijkheden en de stijging van het aantal femicidezaken zijn in bovenstaande analyse reeds meegenomen en onderkend. Het evaluatierapport van GREVIO van 22 november 2022, waarnaar in het verzoekschrift wordt gerefereerd, werd ten andere mee in aanmerking genomen bij het opstellen van de COI Focus van 11 december 2023. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het arrest van het EHRM van 15 juni 2023, zoals aangehaald in en gevoegd bij het verzoekschrift, waarbij de Georgische staat door het Hof werd veroordeeld omwille van het feit dat zij geen effectieve bescherming biedt aan slachtoffers van gender gerelateerd geweld, heeft niet per definitie tot gevolg dat verzoekster in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk te worden beoordeeld. Bovendien toont verzoekster niet afdoende *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken. Hoewel er in de zaak Gaidukevich/Georgië eveneens sprake is van (herhaaldelijk) huiselijk geweld, dateren de aan deze zaak ten gronde liggende feiten van 2013-2016 en zoals *supra* reeds aangetoond en afdoende blijkend uit de voorliggende COI Focussen zijn er sinds 2018 diverse wettelijke initiatieven genomen en

ondersteuningsmechanismen opgezet voor een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië.

Verzoekster toont met haar betoog in het verzoekschrift, dat is gebaseerd op landeninformatie en Europese rechtspraak, niet aan dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet (langer) correct is, noch dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering wordt door de Raad niet ontkend en komt ook aan bod in de hoger weergegeven beoordeling en analyse, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekster zelf toekomt om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Allereerst blijkt dat verzoekster in het verleden wel degelijk kon rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Zo verklaarde zij dat de politie, nadat haar ex-partner in februari 2021 haar huis was binnengedrongen en haar fysiek had aangevallen, ter plaatse kwam en zij later verklaringen bij de politie aflegde waarna zij met de hulp van een advocaat, die haar zus voor haar geregeld had, een contactverbod voor één jaar verkreeg en haar ex-partner uit zijn ouderlijke rechten op hun gezamenlijke dochter werd ontzet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en map documenten, stukken 3 en 5). Uit de vertaling van het contactverbod blijkt dat in geval van niet-naleving van de voorwaarden haar ex-partner verantwoordelijk zou worden gesteld overeenkomstig de wet. Hij had ook het recht niet om Georgië te verlaten en diende zich elke week op het politiekantoor ter controle aan te bieden, zo verklaarde verzoekster (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit het voorgaande blijkt dat de Georgische autoriteiten, toen verzoekster hierop beroep deed, wel degelijk bereid waren om bescherming te bieden tegen haar ex-partner. Dit wordt in het verzoekschrift als dusdanig ook niet ontkend. Toen haar ex-partner tijdens het contactverbod haar dochter opzocht en alzo informatie trachtte in te winnen, ondernam verzoekster geen verdere actie.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt vervolgens dat zij voor wat betreft de problemen die zij vóór 2021 met haar ex-partner kende (ontvoering, mishandeling, bedreiging en belaging) nooit een beroep heeft gedaan op de bevoegde Georgische instanties en evenmin voor wat betreft het incident van eind 2022 toen zij opnieuw door haar ex-partner werd aangevallen en zelfs verkracht en toen het contactverbod nog van kracht was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 8, 10). De redenen ter verschoning van haar stilzitten worden door de commissaris-generaal op goede gronden als volgt beantwoord: *“(…) De redenen die u hiervoor geeft, m.n. dat u alleen was en op niemand kon rekenen behalve uw zus maar zij u niet met alles kon helpen, dat in de regio waar u toen woonde het helaas heel normaal was dat mannen gewelddadig waren tegen hun vrouwen, en dat indien u zou weggaan u op straat zou belanden met uw kind, kunnen niet worden aanvaard. Immers, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Dit is evenzo van toepassing voor het incident van eind 2022 toen u opnieuw werd aangevallen en verkracht door S., hetgeen u evenmin heeft aangeklaagd bij de bevoegde autoriteiten omdat u schaamte had en uw dochter geen bijkomende zorgen zou krijgen (CGVS p. 6). Hiermee toont u echter niet aan dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden tegen S. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen.”*

In het verzoekschrift betwist verzoekster het voorgaande en beroept zij zich op de *“Praktijkgids: Gendergerelateerde Procedures om Internationale Bescherming (seksueel en gendergerelateerd geweld, seksuele oriëntatie en genderidentiteit)”*, die zij als stuk 3 bij haar verzoekschrift voegt en waaruit luidens het verzoekschrift naar voren komt dat effectiviteit van overheidsbescherming onderzocht dient te worden door te onderzoeken of de mogelijkheden tot staatsbescherming in de praktijk redelijk en toegankelijk zijn en niet of verzoekster deze in het verleden heeft uitgeput. De Raad merkt op dat een praktijkgids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten, dat in het verleden reeds is gebleken dat verzoekster beroep kon doen op nationale

bescherming en dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat, niettegenstaande er nog tekortkomingen zijn, de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld en dat de mogelijkheden tot bescherming redelijk en toegankelijk zijn.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Voorts dient opgemerkt te worden dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Het hebben van bewijs is overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

De Raad stipt vervolgens aan dat verzoekster volgens haar verklaringen een tweede keer naar de politie stapte, dit in januari 2024 omdat haar ex-partner haar verbaal bleef bedreigen en achtervolgen. De politie zou haar toen hebben geantwoord dat ze pas kon optreden als hij haar iets zou aandoen, dat ze geen bewijzen had en dat ze haar niet geloofden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekster van deze klacht geen objectief bewijs kan voorleggen en dat het ook weinig aannemelijk is dat de politie verzoekster niet geloofd zou hebben gelet op haar voorgeschiedenis, meer bepaald dat ze op de hoogte waren dat zij reeds eerder door haar ex-partner was aangevallen waarna er politionele en justitiële maatregelen tegen hem waren genomen. Overigens is het hebben van bewijs niet altijd vereist voor het indienen van een klacht, zoals reeds aangehaald. Voorts is het evenmin weinig plausibel, daar waar verzoekster verklaart dat ook haar dochter en kennissen bedreigingen gericht aan haar kregen van haar ex-partner, dat de politie, indien zij meerdere getuigenissen zou krijgen over de verbale bedreigingen, niet zou opgetreden hebben. Verder stond het verzoekster vrij zich naar een ander politiekantoor te richten en uit de COI Focus van 12 februari 2025 blijkt dat in Georgië verschillende instanties bevoegd zijn voor onderzoek naar klachten over leden van ordediensten en dat burgers voor klachten over de houding van politieagenten terecht kunnen bij de Algemene Inspectie (p. 52). Tot slot blijkt dat verzoekster in de periode voorafgaand aan het vertrek uit Georgië op 19 juli 2024 slechts éénmaal heeft geprobeerd de problemen die zij toen kende met haar ex-partner aan te klagen bij de bevoegde diensten omdat zij de politie niet meer geloofde. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt kan, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, uit het gegeven dat zij met haar éénmalige klacht geen gehoor vond bij de politie, niet zonder meer worden besloten tot een algemeen gebrek aan bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Verzoekster kan dit niet vergoelijken door te citeren uit een passage van de COI Focus van 11 december 2023 waaruit blijkt dat seksueel geweld ondergerapporteerd blijft en er slechts een beperkt aantal daders zijn veroordeeld gelet op de hoge verwachtingen van procureurs en rechters van bewijsmateriaal. De Raad herhaalt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden de mogelijkheid heeft om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich op geen enkel moment heeft geïnformeerd wat zij kan doen toen de politie haar éénmalige klacht niet behandelde, noch of er in Georgië buiten de politie andere overheidsinstanties of organisaties zijn los van de overheid die haar hadden kunnen hulp bieden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Van verzoekster mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij eerst alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, *quod non in casu*. Verzoekster wijst op haar kwetsbaar profiel, meer bepaald haar gebrek aan ondersteunend netwerk, opleiding en psychische toestand, die luidens het verzoekschrift een ernstige drempel vormen om hulp te zoeken. De Raad merkt op dat verzoekster verklaarde opgegroeid te zijn in een weeshuis, op achtjarige leeftijd bij haar paternale oom te zijn gaan wonen, van haar twaalfde tot haar zestiende bij haar broers en zussen te hebben verbleven, tot het tweede middelbaar naar school te zijn geweest en op zestienjarige leeftijd door haar ex-partner te zijn ontvoerd (*ibid.*, p. 3-4). Op zich wordt er niet aan getwijfeld dat verzoekster in moeilijke omstandigheden is opgegroeid in Georgië en dat haar opleiding beperkt is. Dit belette haar evenwel niet om in het verleden reeds beroep te doen op de Georgische autoriteiten die haar ook bescherming boden gelet op het opgelegde contactverbod van een jaar en de ontzetting van haar ex-partner uit diens ouderlijke rechten ten aanzien van hun dochter. Zij werd hierbij gesteund door haar zus die een advocaat voor haar regelde en die haar eerder, in 2016, meenam naar Tbilisi en een huis voor haar huurde en financieel steunde (*ibid.*, p. 8). Verzoekster vond na de scheiding ook werk in een winkel in Tbilisi (*ibid.*, p. 3-4). Daarnaast verklaarde zij dat zij nog in contact staat met vrienden uit Georgië en haar zus, die in Griekenland verblijft, die haar op de hoogte

brachten van het gegeven dat haar ex-partner haar nog steeds zoekt (*ibid.*, p. 4, 11) en gaf zij ter terechtzitting aan dat zij op heden nog steeds contact heeft met haar zus en een broer. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoekster de hulp van derden niet kon inroepen dan wel bij terugkeer zal kunnen inroepen om hetzij klacht in te dienen tegen haar ex-partner, hetzij het volgens haar gebrekkige politieoptreden aan te klagen. Verder, dat verzoekster het psychologisch zeer moeilijk had en heeft wordt niet als dusdanig betwist, maar op heden liggen er geen psychologische attesten voor en verzoekster kan zich bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst laten bijstaan en omringen door bekenden dan wel derden in het zoeken naar hulp en/of bescherming indien dit nodig zou zijn. Ook al heeft zij mogelijks een zeer beperkt ondersteunend netwerk, blijkt uit het voorgaande dat zij wel degelijk enig netwerk heeft en dat zij in het verleden reeds bij machte was om zich naar de politie te wenden, met behulp van een advocaat in 2021 en een tweede keer in 2024.

Verder beroept verzoekster zich op de connecties van haar ex-partner met de politie als belemmering voor het verkrijgen van bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde zij aan dat haar ex-partner “*kennissen*”, zijnde “*nonkels en neven*” heeft bij de politie en bij de overheid (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 12). Verzoekster brengt ter staving hiervan geen enkel begin van bewijs aan en bovendien blijkt dat haar ex-partner in het verleden reeds een contactverbod kreeg opgelegd en dat hij uit zijn ouderlijke rechten werd ontzet, zodat niet kan worden aangenomen dat de Georgische autoriteiten geheel onwillig zijn om tegen hem op te treden, minstens toont verzoekster het tegendeel niet *in concreto* aan.

Waar zij tot slot stelt dat zij aanhaalde te vrezen op discriminatoire wijze behandeld te worden omwille van haar politieke participatie bij de oppositiepartij UNM, wijst de Raad op de volgende beantwoording hiervan door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: “*U haalt verder aan (CGVS p. 11-13) dat toen u uw problemen met S. aanklaagde, u het statuut van alleenstaande moeder niet werd toegekend en bepaalde sociale hulp werd ontczegd, u denkt dat dit was omdat u 2019 tijdens de presidentsverkiezingen had opgetreden als waarnemer voor de UNM en dat u deze oppositiepartij steunde, hetgeen echter een loutere veronderstelling is want niemand heeft blijkens uw verklaringen ooit enige allusie hierop gemaakt. Uit uw verklaringen komt echter vooral naar voor dat toen de toepasselijke wetgeving werd toegepast en er geen sprake is van een andere behandeling omwille van uw politieke voorkeur. U stelt immers dat u geen sociale hulp kreeg na een controle door de bevoegde dienst omdat u te hoog scoorde op een lijst ter beoordeling van de omstandigheden waarin u woonde door de financiële steun van uw zus die u kreeg. Voorts werd u medegedeeld dat u het statuut van alleenstaande moeder via uw advocaat diende te regelen maar u niet langer beroep kon doen op die advocaat omdat uw zus hem niet langer kon betalen. Zoals hierboven werd aangetoond zijn er instanties die voorzien in gratis bijstand, u deed zelf voor u de advocaat die uw zus betaalde werd toegekend beroep op een pro-deo advocaat (CGVS p. 9), zodat dit geen onoverkomelijk probleem kan zijn. Overigens kan getwijfeld worden aan uw beweerde politieke activiteiten. U stelde immers, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, verkeerdelijk dat deze presidentsverkiezingen plaatsvonden in 2019 en dat Nika Melia toen de presidentskandidaat voor de UNM was.*” De Raad acht deze overwegingen, waar gesteld wordt dat verzoekster louter uitgaat van veronderstellingen en dat er *in casu* sprake was van een toepassing van de wetgeving, pertinent en draagkrachtig. Verzoekster lijkt dit in het verzoekschrift ook niet als dusdanig te betwisten. In dat opzicht diende dan ook niet verder ingegaan te worden op de aard van verzoekster beweerde politieke activiteiten. Waar verzoekster hekelt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan haar politieke activiteiten, stipt de Raad vooreerst aan dat de verwerende partij dit niet als dusdanig poneert, doch wel dat er getwijfeld kan worden aan de beweerde politieke activiteiten. Door *post factum* een ander antwoord op te hoesten, te wijzen op haar emotionele toestand tijdens het persoonlijk onderhoud en waarbij zij verklaarde moeilijkheden te hebben met chronologie, doet verzoekster geen afbreuk aan haar eerdere verklaringen die, gelet op de informatie over de betreffende presidentsverkiezingen (administratief dossier, map landeninformatie), foutief waren. Van iemand die beweert verkiezingstoezichthouder te zijn geweest voor UNM mag redelijkerwijze een correcte weergave van het jaar van de parlementsverkiezingen tijdens dewelke zij toezicht hield, alsook van de presidentskandidaat van UNM verwacht worden, *quod non*. Waar verzoekster opwerpt dat het onderzoek naar haar politieke activiteiten uiterst beknopt is en dat haar niet de kans geboden werd onduidelikheden te verklaren of recht te zetten, kan zij allerminst worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek op individuele wijze heeft onderzocht waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekster. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Dient er overigens op te worden gewezen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te ‘sturen’. Verzoekster verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud daarenboven dat zij voldoende heeft kunnen uitleggen waarom zij Georgië verlaten had en had verder, behalve het laten voorlezen door de tolk van de brief van haar dochter, niets toe te voegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Waar

verzoekster onder aanvoering van berichtgeving van *Al Jazeera* verwijst naar de huidige politieke situatie in haar land van herkomst, stipt de Raad nog aan dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar vermeende eerdere politieke activiteiten, dan wel haar huidige berichtgeving op sociale media, waarvan zij overigens niet het minste begin van bewijs bijbrengt, een nood aan internationale bescherming zou ontfangen.

Gelet op al het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen met haar ex-partner, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

2.3.7.2. De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, namelijk dat deze informatie bevatten die niet wordt betwist, voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Dit wordt door verzoekster niet weerlegd of betwist.

2.3.7.3. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Wat betreft de bedreigingen en gewelddaden vanwege haar ex-partner, blijkt uit het voorgaande dat zij in haar eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening en dat zij niet aantoont dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.12. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekster in uiterste ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS

